

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XXXII)

5. Restituirea vechii prăzi... in integrum

5.5b Proprietățile evreiești absorbite de Grupul Etnic German

Reamintesc că încercăm să urmărim traseul proprietăților la care se pretinde acum „retrocedarea in integrum” pe lanțul etapelor: a.<1940; b. 1940-1944; c.1944-1948; d.<1989; e.>1990. În finalul segmentului 5 vom cerceta situația averilor acumulate de evrei pînă în 1940 (etapa a). Cît privește modul în care s-au realizat aceste averi, în ultimul segment al acestui studiu hexagonal, vom lăsa să vorbească pe contemporanii ce au denunțat cirografia economică, acuzați retroactiv de „antisemitism”.

La celălalt capăt (e), am văzut deja opacitatea ce protejează restituirea mafiotă de după 1990, raportate - juridic - la naționalizarea comunistă de după 1948 (etapa d)... justificate - politic - ca reparații pentru măsurile antisemite de dinainte de 1944 (etapa b). În același scop de camuflare, ne este metodice ascunsă (prin bucurărea arhivistice) situația patrimoniului refăcut de evrei după 1944 (etapa c), pe baza legilor comuniste de retrocedare; și nu avem cum ști soarta lui, pînă la preluarea de către statul comunist. Sincoapă/bariera documentară, de care ne lovim, era imperios necesară acoperirii „inginerilor” imobiliare comise de „recuperatori”. Procesele care au modificat ecuația posedării comuniste ne sînt ascunse și din motive geopolitice (să nu aflăm cu ce au plecat în buzunar cei lăsați și iasă din iadul comunist, instalat nouă).

Confuzia e sporită de triangulația români-evrei-germani, care a generat baletul minoritar (dar autoritar) trans-holocaustic, între FCER și FDGR, semnalat în capitolul anterior. Pretenția de a fi despăgubiți acum pentru ce li s-a expropriat (cu sau fără acte) în 1948 sau pentru ce au lăsat la plecarea din România comunistă (benevol sau prin aplicarea articolului 18 al decretului 125/1948) nu e singurul lucru care îi leagă pe evrei de germani. Mai există și problema bunurilor evreiești absorbite de GEG sau CASBI (Casa de Administrare și Supraveghere a Bunurilor Inamice, înființată la 9 februarie 1945), la care nu trebuie să putem descilci ghemul transferurilor (din etapele b, c), ca să urmărim pertinent reparațiile meșteșugite acum. De aceea, înainte de a aborda firul recuperării averilor preluate de stat în baza legilor antisemite ale regimului Antonescu și gestionate de CNR și pe cel al activelor ajunse la particulari, prin vânzări reale sau fictive, voi începe analiza cu dosarele GEG și CASBI.

M-am referit la acest subiect într-un articol bazat pe o corespondență a mea cu Marius Albin Marinescu și Corvin Lupu, pe care îl voi reproduce aici, pentru că expune sintetic problema:

„De la „Grupul Etnic German” la un alt grup etnic

[...] Domnule Marinescu,

Va semnalez următoarele piste, pentru a vă pune în gardă asupra forțelor pe care cred că le-ați deranjat cu activitatea legată de dosarul „grupul etnic german”

1. În lucrările sale de memorialistică, Horia Sima susține că motivul principal pentru care s-a ajuns la conflictul din ianuarie 1941 a fost confruntarea/concurența dintre legionarii ajunși în administrație și germanii operînd prin fondul „grupului etnic german”, întru acaparea proprietăților pe care evreii le vindeau ieftin [...]. Legionarii ar fi stat în calea nemților, piloții de la Berlin printr-o metodă folosită și în alte țări „dez-evreiate”, care doreau să pună mîna pe tot ce lăsa evreei din mînă. Antonescu, înțelegîndu-se cu Hitler să scoată legionarii din cursă (ceea ce a și făcut) încheind pentru asta o alianță la care nu a renunțat, pînă la capăt.

2. „Grupul Etnic German” a fost declarat, legitim, nazist - în 1945 și proprietățile sale confiscate - cu tot cu partea înfăscată de la evrei după 1939 [Precizare adăugată acum: e vorba de partea care nu a fost returnată evreilor pe baza legilor 641/1944 și 607/1945, unde găsim,

Reamintesc interesul studierii documentelor privind naționalizarea/etazizarea comunistă:

- urmărirea manevrelor de restituire postdecembriste (pe baza legii 10/2001; pentru celelalte - cu pretenția că nu s-ar fi pierdut proprietatea, refăcută în 1944, prin efectul legii 641, completată de legea 607/1945);
- evaluarea plășilor care vor fi impuse progresiv românilor remanenți, după model german (folosind administrația putredă ce a uzurpat țara colonizată);
- analiza validității tezelor înaintașilor care au suținut, un veac, că evreimea ce a năvîlit în țară va pune mîna pe puterea economică;
- întuirea scopurilor „revoluției din decembrie”, urmărind efectele ei;
- revelarea operațiilor economice care au însoțit plecarea evreilor ce se pretinseseră asimilați

la art. 27: „Bunurile foste evreiești, intrate în patrimoniul Statului ca bunuri ale fostei mișcări legionare sau ca aparținînd fostului Grup Etnic German din România, vor fi restituite foștilor titulari, dacă înstrîinarea lor s-a făcut în împrejurările prevăzute de prezenta lege.”. Iohannis (și cei din spatele lui) nu puteau fi recunoscuți ca „moștenitori” după 1990 și nici nu puteau primi despăgubiri pentru ce s-a confiscat în 1945 - prin hotărîri rămase valabile. Deci operațiile „judiciare” de la Sibiu și acoperirea lor ulterioară au fost rezultatul unui complot la nivel înalt. Dar nu la nivelul pe care cred că îl bănuși dvs - adică să spunem la etajul Merkel - , ci mai sus. Explic în continuare.

3. Imediat după 23 august a fost emisă legea L641/19.12.1944 („Legea pentru abrogarea măsurilor legislative anti-evreiești”) care prevede la art 19 că: „Bunurile și drepturile de orice fel, intrate prin efectul dispozițiilor legislative abrogate de articolul 1 în patrimoniul Statului, respectiv al Centrului Național de Româniezare sau a oricărui alt dobînditor, se socotesc că n-au ieșit niciodată din patrimoniul titularilor deposedați și vor fi restituite acestora în condițiile prezentei legi, fără îndeplinirea vreunei formalități de transcriere sau întabulare.”

Nimeni nu a putut analiza cum a fost efectuată „reparația” prevăzută în această lege [Completare acum: sau în legea 607/1945], dar e de cercetat dacă evreei care își vînduseră proprietățile sub presiunea anilor 39-40 (inclusiv către G.E.G) nu au obținut compensații integrale [...]. Absența protestelor evreiești masive față de naționalizarea din 1949 (raportată la modul cum reacționaseră pînă atunci la orice deposedare) sugerează că s-a făcut cumva un reglaj, înainte de emigrarea lor în Israel, adică statul român (în care ei aveau atunci un cuvînt mare de spus) i-a despăgubit satisfacator pentru proprietăți, inclusiv cele vîndute G.E.G. Ceea ce înseamnă că după 1944 statul a confiscat acele proprietăți doar pentru a le returna evreilor [...].

4. După 1990, nimeni nu a cercetat dosarul „reparațiilor” dintre 1944 și 1949, ci evreei au fost despăgubiți, integral, de proprietățile rămase în România, inclusiv de unele ajunse în 1940 în mînile nemților - fără ca să putem verifica dacă e vorba de confiscări în 1949 a ce s-a returnat în 1945 [...].

5. [...] Nu se poate vorbi public despre faptul că la Sibiu s-a pornit și a treia „restituție”, de data asta către preținși urmași ai oficinei hitleriste ce a acaparat proprietățile evreiești compensate de stat, o dată în 1945 și a doua oară după 2000. Cea mai plauzibilă explicație a acestei manevre operate prin Sistem pare că securității noștri au reușit un fel de șantaj/tîrg, condiționînd ne-darea în vileag a operației de re-inzestrare spre evrei (care și ea a fost „mediată” de recuperatori securiști) cu asigurarea protecției internaționale (oculte), față de jupuirea unei a treia piei de pe carnea României.

6. Bănuielele pe care le exprim aici, corelînd informațiile la care am avut acces, nu trebuie luate ca dovedite/sigure, ci ar trebui verificate de istoricii sau jurnaliștii (de organele de resort ale regimului neofanariot nu poate fi vorba) - dar mă îndoiesc că s-ar permite înaintarea cuiva în dosar [...].

Drept care, domnule Marinescu, eu cred că firul de care ați tras ajunge mult prea sus/departe ca să nu vă aducă pe cap un bulldozer... de la Tel Aviv, Washington, Berlin etc. - via București.

Vă urez să mă înșel. Luați acest mail ca un semn de solidaritate și nu ca o încercare de a vă descuraja. (Ioan Roșca 25.04.2020) ...

A urmat o discuție telefonică scurtă, pentru că domnul Marinescu avea dificultăți de respirație. Totuși a reușit să-mi lămurească faptul că lista proprietăților retrocedate abuziv G.E.G., de care s-a ocupat el intensiv, nu pare a conține imobile acaparate în 1940/41 de G.E.G de la evreei presați de legile antisemite. Deci, că bănuiele mele par nefondate.

Am luat notă de aceste precizări, care însă nu m-au liniștit. Căci știam cite ceva despre o altă „triangulație”, prin care Germania plătea regimului Ceușescu pensii pentru evreei plecați din România. Iar faptul că retrocedările decise de judecătorii de la Sibiu cercetați de SIIJ (ceea ce va deveni probabil la închiderea acestuia [Între timp, s-a rezolvat !]) nu ating partea din inventarul G.E.G. acaparată de evrei nu înseamnă că aceasta (și fenomenul la care se referă Sima nu a existat) și că aplicarea legii L641/19.12.1944 [Sau 607/1945] nu a trecut Carpații (în partea administrată de România). Iar despre partea administrată de unguri, unde au existat măsuri (efecte și corecturi similare) nu știm nimic.

Așa că l-am lăsat în pace pe domnul Marinescu, întreprîndu-mă asupra unui alt sibian:

„Domnule Lupu, [...] Am vorbit cu dl Marinescu [...] Am înțeles de la domnia sa că printre proprietățile „retrocedate” acum către „urmașii G.E.G.” nu s-ar număra și unele achiziționate de la evreei care au vîndut după septembrie 1940 (eu neputîndu-mă ocupa cu verificări, pornind de la indicii ca: „Politicele arianizării în România interbelică: Complicități româno-germane în preluarea capitalului evreiesc” - (n.r. urmează o listă complicată de linkuri care nu au relevanță într-o pagină tipărită, motiv pentru care le-am păstrat doar pentru varianta online)...

Să spunem că nu s-a făcut o retrocedare multiplă, ci doar o împărtășire abuzivă cu foste proprietăți săsești (asa cum asigură FDG: <https://www.banatulazi.ro/forumului-democrat-al-germanilor-din-romania-raspunde-acu-zatiilor-din-mass-media/>).

Nu dispăre potențialul exploziv al apropierii dosarului de problema semnalată de mine [...]. A verificat cineva situația acestei categorii? [...]

Deci chiar dacă problema pusă de mine este colaterală față de ce vă frîmîntă acolo, la Sibiu, nu e exclus să stîrniți valuri care rîcoșează de la Berlin în altă parte...

Suspiciunile mele nu au obiect decât este o aiureală ce scrie Horia Sima în memorii, de exemplu în „Era libertății statul național-legionar/ Bătălia economică/ 8. Magazinele evreilor”, accesibilă și la: <http://www.miscarea.net/era-libertatii/a.htm>). În timp ce achiziționarea marilor întreprinderi evreiești de către germanii pare blocată prin legea comisariatelor de româniezare, cu toate defectele ei, s-a ivit o nouă problemă în războiul economic triangular, care privea sutele de magazine aflate în posesia evreilor. Urmînd și la acest sector sfatul dat de Sinagoga, evreei i-au evitat pe români și au preferat să vîndă germanilor prăvăliile lor. De astă dată erau mai puțin interesați germanii din Reich să cumpere micile întreprinderi comerciale ale evreilor, cât mai ales compatrioții noștri sași și svabi. Minoritatea germană a intrat și ea în febra achizițiilor pentru a-și mări rețeaua comercială de care dispunea. Veștile ce le primeam din Ardeal și Banat erau neliniștitoare. La Brașov, la Sibiu, la Timișoara, membri ai grupului etnic german acaparasă sau erau pe punctul să intre în stăpînire a numeroase bunuri evreiești, iar românii rămăneau eternii păcăliți ai tuturor schimbărilor politice” [etc.] Sau mai jos: „Guvernul nu-și fixase poziția nici față de asaltul întreprinzătorilor germani de a acapara cât mai multe bunuri evreiești, profitînd de conjunctura creată de răsturnarea regimului carlist.” Sau : „În fața lui Neubacher și a întregului personal diplomatic german, eram pus în stare de inferioritate și prin faptul ca nu puteam dezvălui „secrete de Stat”. Nu-i puteam informa că Leon și Generalul erau autorii legii comisariatelor de româniezare, că Antonescu ne-a cerut să oprim avalanșa de cumpărători germani a bunurilor evreiești”; „Evident, în cercurile germane suprimarea comisariatelor de româniezare a fost primită cu satisfacție, căci se elimina influența legionară în economie, răspunzătoare, chipurile, de blocarea intereselor germane în România, în timp ce Generalul își netezea imaginea ca un om accesibil cererilor lor”; „Legea comisariatelor de româniezare [...]. Nu trebuie uitat apoi că această lege a fost provocată tocmai de graba lor de a se desface de marile lor întreprinderi, căuînd

de predilecție să le vîndă nemților. Legea nu era îndreptată atât împotriva lor, cât să împiedice coproprietățile evreiești să cadă în mîna altor străini. De altminteri, evreei n-au avut prea mult de suferit de pe urma acestei legi, deoarece în cazurile în care au încheiat tranzacții cu germanii, germanii înșiși s-au îngrijit ca să intervină la Ministerul Economiei, prin Neubacher, pentru a anula numirea comisariatelor de româniezare de la acele întreprinderi; „Îndată după instaurarea regimului legionar, evreei, cuprinși de panică, au început să vînda cu duimul prăvăliile lor dînd preferință cumpărătorilor germani. Toate aceste tranzacții, din care n-au lipsit nici românii, nu pot fi trecute în contul „abuzurilor” legionare. Evreei și-au exercitat în mod liber dreptul de a-și vinde prăvăliile, iar actele de vînzare le-au încheiat fără nici o constrîngere, fie germanilor, fie românilor”... Etc Etc.

Cunoscînd situația avuțiilor evreiești în 1938, mi se pare verosimilă ideea că prin „rebeliune” legionarii au fost dați la o parte din drumul intereselor germane - datorită acestui dosar. Cu consecințe profunde în chestiunea „reconstituirilor” postdecembriste trocate la masa verde dintre secțiunile Imperiului. Și cu riscul ca strategia domnului Marinescu - de a căuta la un moment dat sprijin la alde Vainer, Katz... în lupta cu mafioții declarați moștenitori ai naștilor - să fie o periculoasă eroare strategică [...].

Ioan Roșca, 5 mai 2020"

Au mai trecut 2 ani... Nu-mi mai pot face nici o iluzie, acum, cînd un Don Quijote ca Albin Marinescu a dispărut, că se va mai sacrifica cineva dedicîndu-se cercetării unor întrebări ca :

1. Ce s-a întîmplat cu sumele încasate totuși de evreei la vînzarea, sub presiunea legilor antisemite, a proprietăților lor (către români, către G.E.G. sau către alții)? Au fost ele scăzute din ce li s-a „reconstituit” după 1990? [...]

2. Unde se poate studia documentația privind aplicarea legii 641/19.12.1944 [sau 607/1945 etc.], pentru a a se verifica dacă s-a făcut atunci numai retrocedare integrală în natură, sau s-a procedat și la compensații (bănești) care au rămas în buzunarele celor ce urmau să fie din nou despăgubiți, după 1990?

3. Cum se explică aparenta semnare a evreilor (reacția neobișnuit - la ei - de palidă) față de Marea Naționalizare Comunistă, care i-a lovit în primul rînd pe ei, căci dețineau o bună parte din activele industriale, imobiliare, comerciale, bancare? A existat vreun aranjament care i-a mulțumit, vreun comandament care i-a amuțit sau vreun amanevră care i-a salvat (cum ar fi vînzarea proprietăților recuperate, între 1945 și 1949)?

4. Cum putem evita, în contextul acestor interese, concluzia că legile care, în numele combaterii antisemitismului, pot împiedica românii intimidatăi să se apere vigilent de pretenții excesive evreiești indică capturarea statului român de forțele filosemitice? Fiind vorba de intimidare, căci, dacă s-ar fi dorit camuflarea operațiilor, nu Mark Gittenstein era pus director la ANRP.

Ioan Roșca, 15 aprilie 2021"

Închei aici citatul din vechiul meu articol, semnalînd că, deși evreei par a fi recuperat integral averile prinse în GEG, pe baza legii 607/1.08.1945 („pentru anulara și revocarea unor acte de dispoziție încheiate în împrejurări excepționale”) sînt semne că avusesem totuși ceva dreptate în a suspecta aranjamente triunghiulare:

<https://flux24.ro> (Ioan Scurtu: „Numeroase documentele atestă faptul că GEG a acționat pentru însușirea a cât mai multor bunuri, mai ales imobiliare, inclusiv evreiești, pe care le-a trecut în proprietatea sa”; „guvernul României a decis, la 7 octombrie 1944, dizolvarea Grupului Etnic German. Decretul-lege, semnat de regele Mihai, prevedea: «Statul român devine pe data prezentei legi proprietar al bunurilor aparținînd Grupului Etnic German din România»”.

<https://www.incorectpolitic.com> („Gheșeful germano-evreiesc de pe spatele românilor”, text foarte consistent pe tema GEG, ca și celelalte intervenții ale lui C. D. Niculaie).

S-a produs deci sigur preluarea de către GEG a unei părți din capitalul smuls evreilor, ca fond de aspirare operînd ca și în alte locuri unde se aplica eвреilor politica economică germană, fapt confirmat și de C.I.C. Brătianu (citat în raportul comisiei Wiesel): „Șeful Partidului Național Liberal, care scria lui Ion Antonescu, în decembrie 1940: «Inchiderea întreprinderilor evreiești pe care românii nu le pot cumpăra, teroarea creată de tinerii nerăspunzători (legionarii - n.n.) silesc pe mulți comercianți și industriași să-și vîndă întreprinderile pe sume mici la minorități subvenționate din afară, sau chiar la organizații direct străine. În loc de naționalizare se face o deznaționalizare mai periculoasă ca starea de astăzi [...]». În ficcare

zi află că firme evreiești sau altele au trecut în mînile germanilor sau sașilor”.

Nu e o glumă. Ne putem face o idee privind valorile în joc (și jocul din jurul lor) din analiza lui Panu Mihai Adrian: „Politicele arianizării în România interbelică: Complicități româno-germane în preluarea capitalului evreiesc” din care spicuiesc:

„În anii 1940-1941, în Banat și Transilvania, regiuni locuite de o importantă minoritate germană, proprietățile evreilor aveau să fie împărțite între români și germani după cum urmează: [date din tabelul „Arianizarea/ Româniezarea firmelor evreiești între anii 1940-1941 în Banat și Transilvania”: Timișoara: 61- Firme evreiești transferate în posesie românească versus 51- Firme evreiești transferate în posesie germană; Arad 44 versus 8; Sibiu 23 versus 13; Sighișoara 0 versus 2; Țara Bîrsei 45 versus 20; Deva 30 versus 6; Total 209 versus 101].

„Confiscarea și transferul proprietăților evreiești din România au făcut obiectul unor negocieri serioase între autoritățile române și cele germane. Oficialii naștiți de la Berlin s-au folosit de Grupul Etnic German din România pentru a face presiuni politice asupra lui Antonescu, țintind prin aceasta obținerea unor cote cât mai mari din averile preluate de la evrei. Grupul Etnic German fusese declarat pe 20 noiembrie 1940 persoană publică, printr-un decret emis de guvern și se bucura de o autonomie lărgită în cadrul statului român. Prin urmare, era folosit de naștiți ca instrument legal de presiune în vederea obținerii unor avantaje concrete (precum cote din bunurile evreiești confiscate). În cele din urmă, după negocieri strînsse între Berlin și București, s-a ajuns la o înțelegere privind așa-numitele „cote de arianizare”. Aceste cote care reprezentau, după cum am arătat anterior, un anumit procent din bunurile preluate de la evrei, nu puteau fi mai mici de 3% pentru partea germană [...].”

O parte a averilor evreiești (ca și aceea prinsă în CASBI - vezi capitolul următor) a fost confiscată, în urma declarării GEG ca grup nazist, apoi retrocedată evreilor, eventual naționalizată iar de la ei (dacă nu s-au debarasat la timp) și poate restituită acum „integral”. E deja păgubiți pentru românii de azi. Dar iată că prin pionii precum Klaus Iohannis s-a operat și „restituirea in integrum” și către cei care au avut inspirația supectă să se declare moștenitori ai GEG: („Ne retrocedăm țara criminalilor de război”, gazeta-demaramures.ro). Desigur, în patrimoniul GEG intrau și bunuri care aparținuseră de mult sașilor/șvabilor (realizate prin secole de colonizare de teritoriu românesc... vezi lista școlilor germane expropriate prin decretul 176/2.08.1948 sau patrimoniul impunătorului inventar CASBI), dar nu avem de ce să neglijăm imobilele evreiești achiziționate de GEG după 1940, plătite poate acum de români și proprietarilor inițiali, și germanilor ce le-au înghîțat de la aceștia. Suspiciune întărită de scînteii din presă:

<https://gazetadecluj.ro> „Dosarele de retrocedare din Sibiu scot la iveală adevăruri istorice dureroase, casă cu casă, de la evrei”.

Și timpul confirmă previziunile sumbre.

Justițiarul, rămas fără cîrmaci, a fost trecut prin carantină. SIIJ a fost desființată, pentru ca să dispară dosarele bucluace de la Sibiu. Iohannis rămîne președintele țării pe care a jefiuit-o prin FDGR-ul declarat moștenitor al averilor confiscate de stat de la nazistul GEG, pe baza unor prevederi năstrușnice strecurate în legi privind resuscitarea persoanelor juridice, de moașele în robă. Am văzut că, pentru a impune normele nelegiuitoare, FDGR colaborează indecent cu FCER, îmbrățișîndu-se sfidător/ intimidant. Cîrdășia fiind plătită prin sporița taxei holocaustice, astfel ca România să fie aruncată într-o postură ingrată/ agonică (vezi declararea orașelor noastre ca ghetouri deschise... de către nemți). Iar cercetătorii noștri se uită pudic în altă parte; în timp ce poporul umblă bezmetic după firimituri. Semnalează deci în van piste documentare, cum ar fi dosarele repertoariate de anumite arhive județene: „Extras din Legea nr.2/3 ian. 1945 pentru înființarea Comisariatului General pentru administrarea și lichidarea bunurilor Grupului Etnic German”; „extras din Decretul-Lege nr. 485/1944 privind abrogarea legii nr. 830 din 21 nov. 1940 pentru constituirea Grupului Etnic German - State de plată ale personalului Administrației Generale a Bunurilor Germane din județele Constanța, Tulcea, Rădăuți, Suceava, Administrației Generale a Bunurilor Germane și Bulgare din județul Constanța” etc.

Poate că situația ar putea fi lămurită, dacă i s-ar dedica atenția necesară. Ea fiind complicată de faptul că relația între patrimoniul german și cel evreiesc nu se reduce la dosarul GEG, ci cuprinde și dosarul CASBI, împletit cu cel semnalat aici și abordat în continuare.

VA URMA